

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 6 (36)

Червень

1957

ПІДЛЮТЕ

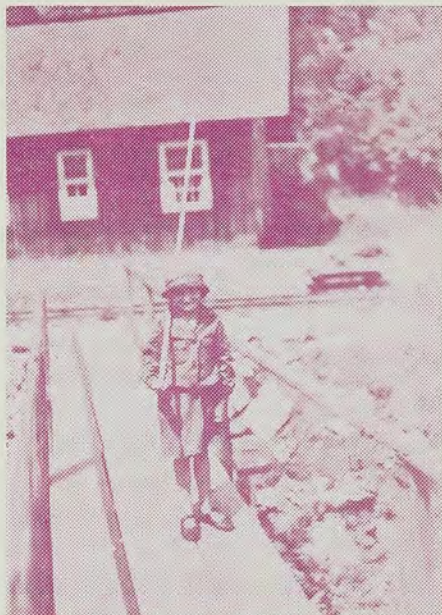
Про Підлюте не забути
Українським новакам,
Хоч сьогодні ворог лютий
На верхах панує там.

У Підлютім ще нам бути,
Де між шпильями Горган
Вітер мовить незабутню
Давню казку новакам.

У Підлютім ще нам бути,
Там, де Лімниця шумить,
Де благословив дівтору
Сам Андрей Митрополит.

Нам Підлюте знов здобути,
Де батьки і матері
Виростали — й розвинути
Рідний прапор на горі!

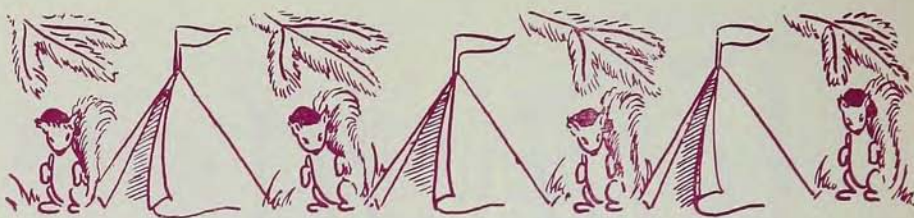
Л. Х.

Новачка Софійка Клепачівська
на стійці на містку перед табором
у Підлютому в Карпатах.

НЕ ЗАБУДЬТЕ НАПИСАТИ ЛИСТА ІЗ ВАШОГО ТАБОРУ ДО
„ГОТУЙСЬ”!

м.сен. В.Г. Кушнір, 0,

Роман Завадович

ХОЧУ В НОВАКИ

(Сценка.)

(Невеличкий дімок, над дверима табличка з написом Рій „Вивірки”. Перед домівкою групка новачок, побравшись за ручки, співає і пританцьовує):

Ми маленькі пластунки,
Веселенькі новачки,
В Пласті проживаєм ми,
Мов у Бога за дверми.

З Пласті співи: ля-ля-ля
Танці, аж гуде земля,
А серденька цілий день,
Мов дзвіночки: дзень-
[дзень-дзень!]

Ми маленькі пластунки,
Жваві, наче вивірки,
Любим Бога й Рідний Край —
Ти нам, Боже, помагай!

(Новачки заходять у домівку. З-за соняшника вибігає Вивірка)

ВИВІРКА: Ой, які ж милі дівчатка! Як вони гарно бавляться!
А я без діла лісом бігаю і нудьгую... Ох, як добре бути пластункою! (Здіймає табличку з-над дверей і, тикаючи лалкою, читає) В, и - ви, ві, р - вір, к, и-ки... (Втішно). Вивірки! А я — також вивірка!.. (Підходить до дверей, вішає табличку, прикладає вушко, зазирає в дірку від ключа).

ЗАЙЧИК (виходить з-за тину, держить головку капусти в лапках): Добридень, вивірко!

ВИВІРКА (здригнулася): Ох!... Як ти мене налякав!... Доброго здоров'я, Яцю!

ЗАЙЧИК: А чого ти заглядаєш у чужу хатку? Хіба це гарно?

ВИВІРКА: Гарно — не гарно, але я дуже хочу в новачки!

ЗАЙЧИК: І я також!

ВИВІРКА: Е, тебе тут не приймуть.

ЗАЙЧИК: Але я хочу!

ВИВІРКА: Не допоможе! Он табличка — дивись. „Ви — вір — ки!”
Бачиш, тут самі дівчатка, а ти маєш — вуса. Тебе можуть прийняти лише хлопчики.

ЗАЙЧИК: А хлопчики мають вуса?

ВИВІРКА: Ні, вони мають шаблі і граються в козаків.

ЗАЙЧИК (плеще в лапки і підстрибує): Славно! Славно! Я теж хочу бути козаком! Але, чи козаки люблять капусту?

ВИВІРКА: Козаки люблять бій і рушниці. Пуф -пуф!

ЗАЙЧИК: Я не люблю рушниці!... Але, між хлопцями може б полюбив. Я б стріляв на вовка. Пуф-пуф!

ГАЛЯ (відчиняє двері з домівки): Стривайте, дівчатка, я зараз принесу книжку. (Побачила вивірку і зайчика): О, а це хто?

ВИВІРКА (вклоняється по-дівочому): Вивірочка-вививочка.

ЗАЙЧИК (стає на струнко): Зайчик-побігайчик.

ГАЛЯ: Вітайте! Які милі звірики! Ви не боїтесь?

ВИВІРКА: Чого мені боятися, коли всі дівчатка — вивірки? (Показує на табличку).

ЗАЙЧИК: А вивірки зайчикам кривди не роблять.

ВИВІРКА: Дівчинко, я хочу в новачки. Чи приймете?

ЗАЙЧИК: І я хочу в новачки! Тут дуже-дуже гарно!

ГАЛЯ: Стривайте! (Відчиняє двері домівки). Дівчатка, а ходіть сюди, маємо гостей!

НОВАЧКИ (вибігають перед домівку, дивуються): О — о — о!

ВИВІРКА і ЗАЙЧИК (вклоняються): Ми хочемо в новачки.

МАРУСЯ: А що ти вмієш, вивірочко?

ВИВІРКА: Горішки гризти.

НОВАЧКИ: Ми також любимо горішки.

МАРУСЯ: А вчитися любиш?

ВИВІРКА: Вже й читати вмію. До лісової школи ходила, пані вчителька Сова Совачинська мене вчила.

ОЛЯ: Любиш рано вставати?

ВИВІРКА: До схід сонця.

ОЛЯ: Чи ти ошадна?

ВИВІРКА: Ціле дупло горішків на зиму наскладала.

ХРИСТЯ: А що б ти хотіла в Пласті робити?

ВИВІРКА: Все, що інші, а найперше: дряпатись по деревах і прибирати горішками ялинку на Різдво.

НОВАЧКИ: То ми тебе приймаємо! (Беруть вивірку між себе).

ЗАЙЧИК: А мене?

ЛЕСЯ: А що ти, зайчику, вмієш?

ЗАЙЧИК: Плигати - стрибати, і лапками вмиватися, і капусту їсти! (показує головку).

НОВИЧКИ: Ой, як багато!

ХРИСТЯ: А що б ти хотів у Пласті робити?

ЗАЙЧИК: Те, що другі, а також бігати навперегони і малювати дітям крашанки на Великдень.

НОВАЧКИ: Славно! Новакам маляра і треба!

ОКСАНА: Ти можеш бути новаком! (Зайчик радіє, підскакує). Ми заведемо тебе до хлоп'ячого роя „Зайчики”. Хочеш? (Зайчик потакує головою).

ВИВІРКА: А я тут маю ждати?

ОКСАНА: Підемо всі разом до домівки „Зайчиків” — це недалеко. А потім вернемся сюди. (Новачки уставляються двійками, в першу пару становлять вивірку з зайчиком і, співаючи, рушають за сцену):

Гей, гаєм, гаєм новачки йдуть,
Вивірку і зайчика ведуть,
Славні дівчата, українські новачата,
Гей, маширують раз — два — три!

Перша пісня співається на голос пісні „Вітер віє горою” з „Наталки Полтавки”), друга — „Гей там на горі Січ іде”,

Рій „Орлики” — переодягнувся на новацьку забаву за метеликів.

Рій „Волошки” на новацькій забаві в Нью Йорку.

КАЗКА ПРО ВЕДМЕДЯ

Жив та був собі Ведмідь у лісі. Такий був сильний та великий, що всі звірі його лякались. Аж ось зачув він, що стукають у лісі сокири та дзвенять пилки. Спершу не звертав на це уваги, і щойно через кілька днів взяла його цікавість, що це таке було, та й пішов туди. І побачив, що вже ціла полянка прочищена з дерев, а кругом неї стоять шатра, посередині ж висока щогла.

Здивувався Ведмідь: хто це без його дозволу розтаборився у лісі? Вирішив отже спитати. На стійці перед хвірткою табору стояла така маленька новачка, що Ведмідь, здавалося, міг був її одним помахом лапи роздавити. Хотів отже він пройти мимо неї, мов і нічого не сталося, коли нараз вона дала знак свистком та загородила хвіртку палицею. Прибігли зараз сестрички, а між ними і сестричка Командантка.

— Чого ви хотіли у нашому таборі, пане Ведмедю?

А Ведмідь як зареве, аж листя з дерев посипалося! Думав, всі почнуть тікати, а тут ніодна із сестричок не ворухнулася з місця.

— Якто? Вам переді мною не страшно? — спитав здивований. — Чому ж ви не тікаєте?

— Бо ми маємо обов'язок сторожити табору і нікуди не втечемо із нього! — відповіли сестрички. — А ви ось нам просто та

чемно скажіть, чого ви тут хочете?

— Ну я... я... — почав Ведмідь, вже не так певно, — я хотів побачити ваш табір.

— А коли так, то просимо дуже! Ми гостям завжди дуже раді! Опровадимо вас по таборі та покажемо все.

Ввійшов отже Ведмідь у табір, а сестрички ішли з ним. Підійшли вони під щоглу, а там побудоване із патичків, із глини, із кусочків барвнього скла — маленьке місто. Із хатками, церквами, городами...

— А це що таке? — спитав Ведмідь.

— Це наші новачки побудували свою столицю.

— Ова! Таку маленьку! — і Ведмідь наступив на модель лапою, що й сестрички не встигли його оборонити!

Побачили це новачки, збіглися всі біля щогли та стали гірко плакати. Здивувався Ведмідь.

— А чого це вони плачуть?

— Бо ви знищили їх працю! Вони багато напружувалися над цим моделем! — відповіла суворо сестричка Командантка.

— Ну а чого ж вони збудували її таку слабеньку? — пробурмотів Ведмідь, ніби оправдувався, бо й справді йому стало дуже неприємно.

— А що там висить у вас на

тому стовбурі без гілляк?

— О, це наш прапор на щоглі. Ми щоранку при молитві його вивішуємо, а щовечора здійсмаємо.

— Ова, я його й зараз зумію зіймати! — і поки хтонебудь міг що сказати, Ведмідь вже дряпався вгору по щоглі. Налякалися сестрички, що табір залишиться без прапора, покликали всіх новачок та стали разом хитати щоглою: то в один бік, то в другий. А Ведмідь вже майже долазив до прапора, коли щогла так

Мал. Р. Лучаківська

сильно хитнулася, що він мов гадушка бебехнув вниз та впав простісенько на одне шатро. Щастя, що хоч нікого в ньому не було під цю пору!

Встав Ведмідь, ледве кісточки позбирав, та що-духу побіг за соромлений у ліс.

Зраділи всі в таборі, що немілого гостя позбулися. Коли ж другого ранку глип, а Ведмідь знову стоїть перед хвірткою та просить малу Оленку, що стояла на стійці:

— Будь ласка, впусти мене у табір!

Прийшли знов усі сестрички та питають:

— А чого це ви знов прийшли, пане Ведмедю?

— Прийшов спитати, чи не треба чого вам допомогти у таборі?

— Просимо! Ми гостям раді. Ось треба нам те шатро направити, що ви вчора його повалили!

Напружився Ведмідь, що сил стало, підпер шатро плечима та поставив. А кілки — то лиш легенько лапою махнув, зараз кожний глибоко у землю заходив.

— Дякуємо вам красно, пане Ведмедю. А тепер ходіть із нами на прогульку!

Ішли вони довго. Що потічок — то Ведмідь новачок через нього переносив, що огорожа — то понад неї пересаджував. Аж прийшли вони над глибокий яр. Приперся Ведмідь добре хребтом до дерева, що над яром стояло, повалив його, поклав впоперек яру і новачки пройшли ним, мов по кладці.

Повернулися новачки в табір, сіли до обіду, і Ведмедеві дали великий казан смачної юшки з крупами. А Ведмідь вихлепав його швидко та кудись погнався. Приходить через хвилину — та притаскав цілий пень дикого меду новачкам на закуску.

Зраділи новачки, подякували, а Ведмідь встав та каже:

— Думав я, що найсидітійший

я у всьому лісі, то й ніхто мені не рівня. А ось у вас я навчився, що ні до чого сила, коли не на добро вона служить. Спасибіг вам отже за науку та дозвольте прошу, залишитись мені з вами в таборі!

Сестричка Командантка дозво-

лила і Ведмідь залишився. Дозволяв новачкам їздити на собі, тягав великі сухі гілляки з лісу у кухню, стояв ніччю на стійці, а навіть (кажуть) раз запалював святочну ватру...

сестричка **Леся**.

ЛИСТ АТОМИКА ВУГЛЕНКА

Дорогі Новачки та Новаки!

Ото! Як не писав я Вам нічого, то й не писав, а коли розписався, то і кінчати не хочеться! Та хто ж і хотів би розставатися з Вами-новаками, коли нам так добре гуторити разом!?

Ви вже десь певно всі готуетесь їхати в табір, то там зустрінемося знову. Ага, Ви всміхаєтеся? Хочете мені сказати, що в таборі не буде ні високих фабричних коминів, ні тієї чорної сажі, що в містах опадає на всі предмети у кімнаті зараз же після того, як Ви зробили добре діло і змили порохи! Правда, сажа — це така ж Вугленки, як і я, але не думайте, що у таборі, в зеленому лісі, де Ви так любите гратися, ми не стрінемося!

Ось, коли Ваш вогник розгориться, то це нічого іншого, як лиш Вугленки, що були у дровах. Вони (і я між ними!) беруться міцно за руки із Кисненками, що собі літали вільно в повітрі. Ви ж пам'ятаєте, що в мене рук —

чотири, а в Кисненка дві! Отже я беру двох Кисненків, кожного за обидві руки і гей-руп! — розганяємося та вискакуємо в повітря. Ні гелікоптера, ні крил нам не треба, самі вміємо літати. Коли багато таких „трійок”, літає у повітрі, які б вони не були (можуть мати і більше або менше атомів, не якраз три!), то люди кажуть, що це г а з. Отже ми саме і творимо такий газ, що його люди назвали д в о о к и с в у г л е ц ю. Нас ні побачити, ні винюхати не можете, бо ми без барви та запаху. Але коли нас багато у повітрі, у Вас починає боліти голова, бо дихати нами — нездорово.

Зате, коли натрапимо на зелений листочок, — починається щось цікаве: поміж клітинами листка є такі собі щілинки-продихи. Туди ми шубовістьнемо разом із повітрям, — а там вже доводиться розпрощатися із щирими друзями-Кисненками. Питаєте: хто ж нас розлучає? А сидить собі там у клітинах листка

Мал. Л. Бакович

такий пан Зеленець (його теж називають: хлорофіль). Від нього то і всі рослини зелені.

Отже коли ми розлучимося, Кисненки знов — гоп! — крізь шпарку та в повітря! Сам Кисненко — без мене, великий друг людей, звірів та всього, що дихає. Тому там, де багато зелені, повітря таке чисте та здорове.

Правду кажучи — мені Кисненка трохи жаль, але сам я там не залишаюсь. Пан Зеленець знаходить мені зараз нове товариство: водичку. Лучимося отже ми, — багато Вугленків із багатьома молекулами води і стають з нас вуглеводні. Так просто: вуглець і вода, разом в у г л е в о д н і! Ви скривили носик та кажете, що таких ні не бачили, ні про таких не чули!? А що ж це Ви їсте

щоднини (аж забагато) в цукерках? А що є в хлібі, у каші? І цукор і мука — це саме вуглеводні! Їх створили із мене та з води — рослини та замагазинували: чи то в зерні жита чи гречки чи кукурудзи, чи в корені цукрового буряка. Бачите!?

Отже, коли в час теренового змагу заблудите поміж деревами, або коли таборова каша не лізтиме в горло, — згадайте мене, а я, завжди Ваш добрий друг, якось вже Вас виплутаю з біди!

Веселого таборування бажає Вам — Ваш

Атомик Вугленко

Майбутня новачка Улянка Близнак виступила на новацькій забаві в Нью Йорку передягнена за... „Готуйсь“!

МАЛИЙ АДРІАН

— Якже це ви, Ганно, могли пустити Адріана кудись на пороги? Та ж це ще дитина! — докоряла пані Кашенко своїй далекій своячці за сина.

— Та хто б це його пускав, Маріє? Та чи не казала я, що він сchez із хати, не сказавши про це нікому? Ранком входжу в його світлицю, пора було вставати, а тут ліжко розкидане, Адріана нема, нема і його свити, нема й черевиків. Кругом обдивилась, — нема його та й годі! Сплеснула я руками та й . . .

— Мамо, мамочко! — перебив їх розмову радісний голос хлопця. Від воріт у сторону ганку біг Адріан. Ясна чуприна і темні поли гімназійного сурдута розвіялись на вітрі. Кинувся матері на шию, говорячи безупинно:

— Я бачив Дніпрові пороги: Кодацький, Ненаситець.³⁾

— Так і приїхав на хурі сина з опухлими, покаліченими ногами. Я аж сплеснула руками, як його побачила! — і тета Ганна обтерла звогчілі очі.

— Тіточко, ноги ще тільки трохи щимлять, а черевики тато куплять — от і все! — Мамо, — звернувся знов до матері, — Ненаситець так шумить, що хоч стріляй з гармати — не почувеш! А ми там на березі куліш варили і рибу смажили — з запалом розказував хлопчина. Обидві пані вже й собі усміхнулись, дивлячись на радість хлопця. Та тітка Ганна знов сплеснула руками: нагадала собі, що пора обіду допильновувати. А Адріан хай вже сам докінчує розповідати матері.

— Адріане, ходімо у садок. Заки тато прийдуть, то ти все розкажеш, як було. Ніжно обняла сина і, взявшись за руки, сходили кам'яними східцями. Довга блакитня сукня шелестіла по сходах і по стежечці, висипаній дрібним піском. Пахощі білих, рожевих, червоних квітів невидним струмочком закрутились навколо них. Яблуні у свіжих шатах рожевіли пахучими квітами. У садку пильно господарив травень. Та цим разом ні мати, ні син не дивились на нього. Адріан розказував, як їх чотирьох: Семен, Петро, Степан і він змовились іти на пороги.

1) Адріан Кашенко — український письменник. Писав оповідання для молоді про нашу давнину, головню ж про Козаччину. Народився року 1858-го, помер 1921-го. Всі новaki певно вже читали щось із його творів.

2) Дніпрові пороги — скелі, що лежать впоперек Дніпра — поміж сьогоднішніми містами Дніпропетровським та Запоріжжям. Всіх їх 17. Сьогодні большевицька влада розсадила та пазатоплювала пороги та збудувала на цьому місці електро станцію.

Які величезні мури кодацької фортеці⁴⁾, як почували вони у степу біля могили, немов справжні козаки. Лоцмани⁵⁾ показували їм старий козацький хід поміж скелями порогів. А біля Ненаситця вгадували, де саме міг битися Святослав Завойсвник з печенігами. Мати слухала дивуючись, звідкіля він це все знає.

— Та коли ж це все біля нас та навколо нас! Тай дід Карпо розказував! О, дід Карпо здивується, коли це все почує, де був Адріян та що бачив! — Цей дід Карпо теж із запоріжців, а тепер кріпак мого чоловіка!⁶⁾ Але Адріян липне до нього, як до рідного! — зідхнула пані Марія.

Сонце вже було далеко сполудня, коли із двору тітки Ганни виїжджала панська бричка Кащенків, запряжена у баскі сиві коні. А позаду ще одна хура з різними закупами. Дід Карпо поводив кіньми, а біля нього сидів Адріян. Він вже вєпів розказати дідові дещо. Дід слухав, не подаючи знаку, що це його радує. Тільки очі ясніли з-під густих, прегустих брів. Минали останні

доми Катеринослава. Перед подорожніми стелився м'який килим запашнього степу. Піднімалась у далині висока могила. За ними вже церковні бані Катеринослава.

— Діду — перебив мовчанку Адріян, — чи Катеринослав такий старий город, як Кодак?

Дід не спішився з відповіддю. Згодом повіз рукою в сторону якогось широкого й довгого рівчака: — „Бачиш цю смужку? Колись туди протікала річка Половиця. Вона проходила через катеринославські левади. Та тільки Катеринослав звався тоді Половиця, як і ця річка. Це була велика запоріжська слобода⁷⁾ і жили в ній сімейні козаки. А Катеринославом назвали для тої лютої Катерини, що зруйнувала нашу Січ!

Адріян думав про Половицю. У сумерку, що поволі стелився степом, здавалось йому, що бачить тіні козаків, чує їх гомін. Мріяв про Богуна⁸⁾. Небо вкривалось золотою росею. Поволі степ залишався за ними а назустріч ясніли світла Олександрівська. Віз в'їжджав у браму великого поміщицького двору Кащенків.

3) Ненаситець або Дід — найбільший з порогів. Вода переливалася через нього із страшним грюкотом.

4) Кодаський — назва іншого порога. Над ним були поляки побудували твердиню, щєб не пускати українців на Січ. Її знищив отаман Іван Сулима 1635 року.

5) Лоцман — керманіч човна.

6) Після того, як російська царина Катерина зруйнувала Запорожську Січ 1775 року, вільні козаки стали кріпаками-підвладними панів.

7) Слобода — оселя.

8) Іван Богун — полковник гетьмана Богдана Хмельницького.

ЛИСТ ДО РІДНОГО КРАЮ

Далекий Рідний Краю!
Тобі привіт складаю.
З-за моря, із чужини,
Прийми привіт дитини!
Бо в школі нас учили,
Що там степи, могили,
Що поміж житом квіти —
А в Україні діти.
Ми ж вчилися у школі:
Там Ромки, Галі, Олі,
Хотіли б з нами бути,
Недолю злу забути,
Хотіли б з нами гратись
І книжечки читати,
І з нами все радіти:

Ми ж всі — Вкраїни діти!...
Та не сумуй, мій Краю,
Бо це я добре знаю:
Над табором, де шатра,
Як запалає ватра,
У золотому возі
Проїздить небом Бозя.
І йй ми всі щоднини,
За волю України,
За України славу —
Ми молимося в лаві...
І слухає нас Бозя
У золотому возі.
Про це я добре знаю!
То ж, — не сумуй, мій Краю!
новачка Христя

Мал. Р. Баб'юк

ІЗ ПРИГОД АСЯ

Вже кілька днів Асьо чогось невеселий, ні жарти ні забави йому не в голові.

— Асьо, що сталося? — питає Андрійко.

— Так ніби й нічого, але маю одно діло полагодити і не знаю, як! — відповідає Асьо. — Але будь спокійний! Якийсь вихід я придумаю, напевно!

А оце під вечір зібралась їх уся громада і ждуть, що Асьо заведе, бо до гор то він перший і завжди щось таке придумає! А він став посеред них і поважним голосом сказав:

— Товариство! Сьогодні будемо розгадувати!

— Що? Розгадувати? Ми гра- тись хочемо!

— Це потім, але спершу серйоз- не діло! Ви згідні?

— Давай, давай скоріше!

— То добре. Отже так: хто із вас вгадає, як можна зварити два яечка у трьох горшках, але щоб в одному горшку було по одному яечкові. Хто вгадає, дістане від мене десять грошів, а хто не вга- дає, дасть мені стільки само. Згода?

— Згода, згода!

— Ну то добре! Хто знає, під- ходи до мене по гроші!

Але ніхто не знав і всі дали Асеві по десять грошів.

— І розумний який найшовся!

закричав Петрик, а ти скажи, як це можна зробити?

— Я також не знаю і тому сам собі даю десять грошів!

Тоді одні почали сміятись, а другі підняли крик.

— Цитьте, не робіть крику, як перекупки на ярмарку! — сказав Асьо. — Гроші від вас то я заб- рав, але не для себе. Вже довго я думав, як то їх дістати, і бачите, як легко пішло! А це, щоб ви знали, захворіла Михасева мати і нікому купити для нього нових книжок до школи. Отже гроші ці для...

Та вже докінчити Асьові не да- ли, бо всі закричали:

— Добре, добре, ми ще додамо, поможемо Михасеві!

А Михась аж заплакав з утіхи, коли вони ввірвалися юрмою у його дім і принесли новесенькі книжки, що про них він так ду- же мріяв.

Врадуваний Асьо побіг домів. А в нього були ще молодші брат- чик і сестричка. І саме оце завели вони спір над яблуком. Кому з них ділити? Бо звичайно так бу- вало, що те з них, яке ділило, бра- ло собі більшу частину. А кому ж не хочеться — більше дістати?

— Чекайте, — сказав Асьо, — цим разом ділити буде Івась. Івасеві аж очі заблиснули, а на думку про більшу частину смач-

ного яблука аж слина потекла. І він зумисно перекроїв яблуко на дві дуже нерівні частини і хотів ту більшу собі взяти.

— Не так скоро, брате! — сказав Асьо. — Ану, дай сюди! Ти, Івасю, ділив, за те ти, Лесяю, бери перша свою пайку!

І ясно, що Леся взяла більшу, з чого Івась не був радий і почав щось муркотіти під носом.

— Отже, щоб ви знали — сказав тоді Асьо, — від сьогодні заведемо такий порядок, що одне буде ділити, а друге перше брати свою частину, аж до часу, поки знатимете, що при поділі треба бути справедливим.

І з того часу вони обоє вже ніколи не сперечались, кому першому ділити. Асьо сміявся з того, а мама раділа, бо мала спокій.

ЗАГАДКА

Що тут бачите на рисунку, неважко догадатися! Але спробуйте знайти на цьому образку якнайбільше речей, що їх назва починається на букву: „Т"! „Готуйсь” вже не раз подавав Вам такі загадки і Ви радо їх розв’язували! Спробуйте і цю ще!

Мал. Л. Бакович

ЯК ГРАЛИСЯ „ЛЕВИКИ“

Це були вже останні сходи перед табором. Кожний новак вже не так пильно вважав по дорозі до домівки, щоб не впасти під авто, бо бачив вже перед собою ліс та річку за табором.

Братчик вже прочитав із „Готуйсь“ казку про ведмедя, і всі були дуже цікаві, яку це гру будуть грати сьогодні.

А братчик спитав, чи всі знають гру „Коршма“?

— Всі, всі! — „ревули“ Левики.

— Але новак у коршму не піде! — вирвався Любко.

— А певно, що ні! Тому ми й не будемо гратися в коршму, тільки в подібну до неї — відповів зі сміхом братчик. — Наша гра називатиметься „таборовий виряд“.

Всі насторожилися.

— Бачите, — пояснював братчик, — кожний із вас прибере назву однієї частини виряду, а один буде говорити...

— Я буду говорити! — аж підскочив Славко. І всі закричали:

— Так, так, братчику! Славко так любить говорити!

Але братчик сказав:

— Славко грав чорнокнижника в інсценізації минулого разу. А ви скажіть, хто з вас найменше говорить?

— Влодко, Влодко! — знов гукнули всі.

— Отже сьогодні Влодко буде говорити!

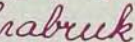
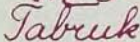
Всі прибрали собі назви: найвищий у рої Левко — „євовацька палиця“, кругленький Любко — „наплечник“, Славко, що то ніколи не має всіх гудзиків при блюзці — „однострій“, Ростик, що в нього черевики завжди блищать, мов дзеркальце — „черевик“, Аскольд, що любить дуже сваритися — „ніж“, а Михась, що то завжди на сходах жує гуму — „ідунка“. А що братчик найбільший з усіх, то йому присудили „табір“.

І вийшов Влодко на середину. Спершу трохи боявся, а потім почав щораз сміливіше розказувати, як то він їхав у табір, що хотів зі собою взяти, а той, що про нього говорили, мав плеснути. Забув лиш раз плеснути Михась, але це не тому, що їв гуму, бо їв її на сходах не їв. Забувся і Славко, бо він саме шукав ще одного гудзика по всіх кишнях.

Аж договорився Влодко до того, що в таборі одного разу був алярм і на це слово всі кинулися змінити місця. Влодко тоді сів, а без місця залишився Любко.

Потім ті, що забулися, мусіли якось викупитися: Михась мусів продеклямувати одну пісню з „Лиса Микити“, Славко перевернути „козла“, а братчик провести гру ще раз; так всім подобалася!

Л. Х.

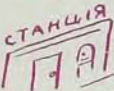
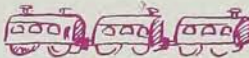
Ловак і песик
Славчик Табчик

Ой, кінця науки

Дуже дожидає,

Бо у -и з -и

В віздржає.

Вже на -і

Ждуть, щоб їх забрати,

 кожному

Мусить перевіряти.

Має великий,

 і (Микола),

 (Василько)   цікаві

Розложив навколо,

 (Орко) і -у,

А що ж має ?

Заворушився

І вилазить .

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Новачка Аня Мостович із Люївіл, Америка, пише:

Дорога Сестричко!

Посилаю Тобі розгадку ребусика з „Готуйсь” за лютій.

Хочу Тобі ще описати, як ми святкували свято Тараса Шевченка в нашій родині.

День 24. березня був великим днем для мене. Цього дня увечорі в годині шостій ми віддавали поклін Тарасові. Перед портретом Тараса, чудово прикрашеним вишиваними рушниками, відбулася програма Свята. Майже цілу програму свята мусіла виконати я сама, бо мої сестрички ще замалі.

Програма нашого Свята складалась:

1) Заповіт.

2) Дитинство Тараса — Доповідь.

3) „Мені тринадцятий минало”. — Деклямація.

4) „Рече та стогне Дніпр широкий”. — Спів у супроводі фортепяну.

5) „Танець” Фоменка. — Фортепян.

При кінці Свята ми всі діти в українських народних одягах у спільній деклямації святочно обіцяли великому Генієві України, що будемо сповняти Його заповіти, що будемо „рідний нарід і риний край кохати, для нього будем жити, для нього умирати”. Із цими словами ми склали квіти Тарасові. Наше Свято закінчили ми гимном „Ще не вмерла Україна”.

„Готуйсь” дуже щиро дякує за побажання з нагоди Воскресіння Христового:

Роеві „Білавки” із Торонто, Канада: Олі Федорчак, Лесі Коваль, Євгенці Мостовик, Наді Коваль, Христі Вовк, Марійці Бабінчук, Галі Паливко і їх Сестричці.

Роеві „Карпатська Бджілка” із Клівленду, Америка та його сестричця Миросі Фур.

Роеві „Дзвіночки” з Дітройту, Америка, що прислав карточку, яку сам намалював! — Марусі Барнич, Надійці Олесницькій, Любі Захарків, Христі Андрушків, Орисі Сенюк, Ірці Строїч, Марті Обухівській та їх сестричці — Тані Рогатинській.

Ані, Сяні та Анрійкові Мостовичам із Люївіл, Америка; Юначкам Влодзі та Ірці Гнатюк; Кошеві Пластунок з Торонто, Канада; Сестричці Ніні Мудрик-Мриц, Клівленд, Америка; Сестричці Люсі Форович з Шикаго, Америка; Гурткові Юначок „Блискавка” із Клівленду, Америка.

Це давній, добрий український звичай, посилати привіти не тільки на Різдво, як це роблять і в усіх країнах, де нам доводиться жити, але теж і на Великдень. Тому „Готуйсь” особливо влячний тим Новачкам та Сестричкам, що за нашим давнім звичаєм — побажали йому і на Великдень!

Добру розгадку ребусика із „Готуйсь” прислала — новачка Аня Мостович.

„HOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytia”, Inc.

New York, N. Y.

Редагує Колегія під проводом п. сен.

Лесі Храпливої

158 E. 7-th St., Apt. 3 A.

NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція й Адміністрація

п. сен. Богдан Кравців

c/o „Molode Zytia”,

306 E. 9th Street

New York 3, N. Y.

Друкарня „Dnipro” 77 St. Marks Pl.

New York N. Y.